

F Ö R O R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin välsignade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES UNDER E I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabasstämmer helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfinger, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelet rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

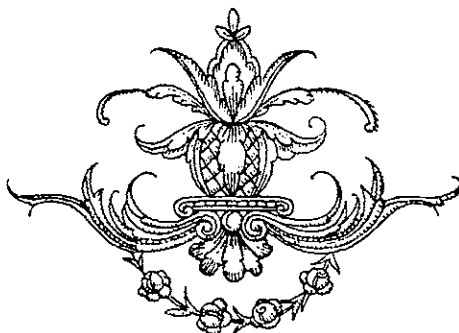
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

Till min älskade hustru d. 14 Maj 1923

1. Till kärleken

(Dan Andersson)

Sven Scholander

Moderato, molto legato e espressivo.

Sång.

1. Det sägs att en he - lig i tron, en pro -
 2. I kär - lek den sting - an - de tis - tel blir
 3. Ty en var pro - fe - ti - a ock psalm skall för -

Obl. Viol. (ad lib.)

Luta.

Moderato, molto legato e espressivo.

Piano.

cresc.

fet, vars röst lju - der långt som en malm, en cym - bal, men som
 skön och vår - rägn - vatt - nar för - tor - - kra - de land, en
 gå som en fläkt, som en rök vid för - gång - el - sens bud, men

cresc.

cresc.

cresc.

kär - le - kens hem - lig - het dock ic - ke vet, han hör till de få - vits - kas
 ros kan dof - ta, en äng bli - va grön mitt i ök - nens brän - nan - de
 allt som av kär - lek är fyllt skall be - stå, och le - va och va - ra som

1. - 2. tal. sand. 3. Gud. 3. Ty allt som av kär - lek är fyllt skall be -

stå, och le - va och va - ra som Gud!

ritard. e dim.

2. Vårkänning

(Dan Andersson)

Sven Scholander
Febr. 1923

Allegretto e leggiero. *p* %

Sång. 1. Jag vet var spind-lar na spän-na i vas-sen nät ö-ver
räk-nat bäc-kar-nas dam-mar av kors-lag-da, ner-bläs-ta

pp poco arpeggiato

Luta.

Allegretto e leggiero. %

pp poco arpeggiato

Piano.

vatt-net, var den skum-mas-te dag-ning-en dall-rar i den blom-man-de ljung-ens sko-gar. 2. Jag har gre-nar, från kärr-landets mörk-gu-la björ-ka, jag har

1.

sett var de ung-a utt-rar gå att ja-ga i grum-li-ga vå-gor un-der lö-sa, gung-an-de

2.

D.S. § 5

tu - vor och gu - la, väg - gan - de land. Jag Jag har

D.S. §

D.S. §

p

känt det dunk - las - te dunk - la, som le - ver och nju - ter och li - der un - der grä - sens flä - ta - de
 vet al - la vä - gar för vatt - net där de ny - föd - da bäc - kar - na mum - la, un - der mos - sor - nas mult - nan - de

pp sempre arpeggiato

pp sempre arpeggiato

cresc. e accel.

täc - ke, som krav - lar och krä - lar och kry - per och fång - ar och dö - dar och ä - ter och
 sko - gar, un - der böl - jan - de löv - verk, som myll - ra av kvick - bent och svart - brunt och mask - vitt, som

cresc. e accel.

cresc. e accel.

poco rit.

a tempo *a tempo*

av - lar och dör för att le - va på - nytt - född i kom - man - de ti - der! Jag vår! Det
 vän - tar på vä - xan - de ving - ar till sol - dans i berg - lan - dets a tempo a tempo

poco rit.

a tempo *a tempo*

a tempo
mf

viss-lar en bond-trygg sta-re, det skym-tar en räv ö-ver mon, det

a tempo
mf

sempre poco arpeggiato

mf *a tempo*

poco

hop-par en ja-gad ha-re, jag tram-par en mask med skon. Jag blev

poco

poco

più lento

väckt av liv som lar-mar, jag har vak-nat i vå-rens

più lento

più lento

poco rit.

poco rit.

f *poco più lento al fine*

ar - mar, och fast hung-rig jag sträng-at min ly - ra, bland a - lar-nas knop-pan-de

f *poco più lento al fine*

f *poco più lento al fine*

mf

blom är jag ru - sig av vå - rens y - - ra, där jag går i min

p

p

fat - tig - dom.

mf *poco rit.* *p* *pp*

poco rit. *mf* *p* *pp*

3. Helgdagskväll i timmerkojan

(Dan Andersson)

Sven Scholander

Tåget $\frac{3}{2}$ 1923

Långsam vals,
som tonsättaren tänker sej att di satt ihop efter en gammal frälsningsarméslagdänga:

Sång.

1. Bort läng - tan - de vek - het ur
mil ef - ter mil till
Jon, där du sit - ter vid
mor - go - nens stjär - nor

Luta.

Piano.

Långsam vals.

so - ti - ga bröst, vik be kym - mer ur snö - hölj - da bo! Vi ha
la - dor och hus där fros - ten går tju - rig vid grind. Här är
gry - tan din, en ba - ron i din moll - skinns skrud, se, fast
blek - na och dö och när ång - or - na stel - na till is, och när

eld, vi ha kött, vi ha bränn - vin till tröst, här är helg, djupt i sko - gar - nas ro!
lus - tigt i stock - el - dens gu - la ljus, som dar - rar i nat - tens vind.
å - ren ha gar - vat ditt se - ga skinn, i ditt sot är du ung som en gud!
dag - ning - en skäl - ver på myr och sjö vi so - va på dof - tan - de ris.

Sjung, Björn - bergs - Jon, ur din ful - las - te hals om - kär - lek och
 Du är fa - - ger, Bro - gren, i eld - - glans röd, där du gni - der din
 Och Varg - fors - Fred - rik, du skrat - tan - de man, som - vill al - la
 Då so - - va vi al - - la på gran - - ris tungt och - dröm - ma om

ro - sor och vår! Stäm fi - o - - len, Bro - gren, och spe - lår en
 svar - ta fi - ol, för mat och för bränn - vin du glömt all
 us - ling - ars väl, kom, sjung om din ung - doms - synd, om du
 ble - - ka mör och snar - ka och vän - da oss man - ligt och

vals för - spök - blå - a, mån - lys - ta snår! 1. - 3. 4.
 nöd, och din pan - na är ljus som en sol. 2. Det är dör.
 kan, och en skål för din gos - - se - själ! 3. Och
 lugnt, me - dan el - - den fal - nar och 4. Och när

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 2.

DAN ANDERSSONS DIKTER

4. EN TRÖSTESAM VISA TILL IDEALISTEN OCH LÄRAREN ANGELMAN.

5. JUNGMAN JANSSON.

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel
Stockholm

PRIS KR. 3:—

F Ö R O R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-signade vissång till luta och gitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER E* I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8.o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabastoner helt utskrivna.

Har Du luta eller gitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingeret, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

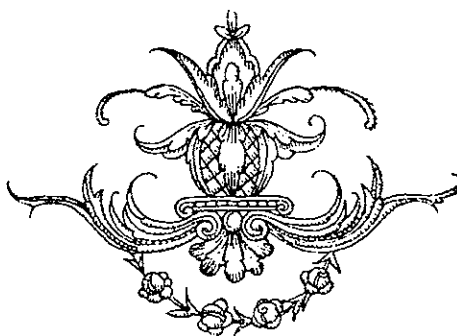
Vid tecknet $\}$ kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GUITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

4. En tröstesam visa till idealisten och läraren Angelman

(Dan Andersson)

(Reciteras:)

Den brännvinsupande spelmannen Bogg går en dag landsvägen fram med sin fiol och finner sin före detta lärare Angelman sittande på väggkanten med en butelj. Angelman gråter över sitt trista öde, varvid Bogg stämmer sin fiol och sjunger följande visa på en gammal valsmelodi:

Sven Scholander.

Jan. 1923

Moderato. *mf*

Sång.

1. Vi, An - gel - man, är du så sorg - full i
säj, var är kran - sen av konst - gjor - da
snart ska din slägt häl - la gran - ris på
går däj, när en gång all him - lar - nas

Luta.

Moderato.

Piano.
(S. Runald.)

hå - gen, fast Spa - ni - ens vin i din hals du har hållt? Du sit - ter som död un - der
ro - sor du band däj i dags - ljus och sti - gan - de sol? Den dryck du bjöd ut åt all
bac - ken och gun - ga däj fram un - der gno - lan - de trän. Be - skå - dad och fat - tig och
Her - re med vär - li - dar till doms - sal och stjär - nor till tron, för gär - nin - gar gjor - da mot

1-3.

fly - gan - de sky - ar, din tom - ma bu - telj du på väg - kan - ten ställt. Din ung - dom är
 vär - l - den att sväl - ja för - ne - ka - de du in - nan ha - nen gol. Men, An - gel - man,
 tvät - tad och na - ken du ving lar mot gnäl - lan - de grin - dar - na hän. Det go - da du
 ar - ma och nak - na ska döm - ma en - var ef - ter hans per - son? Men

gång - en, din Gud ha - ver gömt säj, och kvar är den herrn med två horn och en klöv. Du
 lyss på en vän som för - står däj, när brus - ten, be - dra - gen du smål - ter ditt rus, allt
 gjort här i vär - l - den var rin - ga, en säck full av vä - der du lik - na - de mäst. Du

poco rit. - - - *a tempo*

lik - nar en mar - gran som tor - kar i tåk - ten, så ri - van - de ful mellan klibbande löv. 2. O
 me - dan all him - me - len ö - ver din hjäs - sa står klar som kris - tall ö - ver by - ar - nas hus. 3. Och
 multnar och spricker där bä - rar - na vän - da, sex fot un - der skor - na på sock - nens präst. 4. Hur

poco rit. - - - *a tempo*

poco rit. - - - *a tempo*

kan-ske du hem-li-gen knä-böjt i nat-ten och skyggt bett den o-kän-de gäl-da din skuld? Säj,

The first system of the musical score consists of three staves. The top staff is the vocal line, starting with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The lyrics are written below the notes. The middle staff is the right-hand piano accompaniment, and the bottom staff is the left-hand piano accompaniment. The music is in a 4/4 time signature. The lyrics for this system are: "kan-ske du hem-li-gen knä-böjt i nat-ten och skyggt bett den o-kän-de gäl-da din skuld? Säj,"

skön-ger du sta-den som al-drig har nät-ter, där mu-ren är jas-pis och ga-tan av guld? 5. Då

poco rit. - p

poco rit. -

poco rit. -

The second system of the musical score consists of three staves. The top staff is the vocal line, continuing from the first system. The lyrics are written below the notes. The middle staff is the right-hand piano accompaniment, and the bottom staff is the left-hand piano accompaniment. The music is in a 4/4 time signature. The lyrics for this system are: "skön-ger du sta-den som al-drig har nät-ter, där mu-ren är jas-pis och ga-tan av guld? 5. Då". There are tempo markings: "poco rit. - p" above the vocal line, "poco rit. -" above the piano accompaniment, and "poco rit. -" above the bass line.

a tempo e leggiero

knäp-per jag sak-ta en sång på fi - o - len och dan-sar av fröjd på din jord-rö-da mull, jag

p a tempo e leggiero

p a tempo e leggiero

The third system of the musical score consists of three staves. The top staff is the vocal line, starting with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The lyrics are written below the notes. The middle staff is the right-hand piano accompaniment, and the bottom staff is the left-hand piano accompaniment. The music is in a 4/4 time signature. The lyrics for this system are: "knäp-per jag sak-ta en sång på fi - o - len och dan-sar av fröjd på din jord-rö-da mull, jag". There are tempo markings: "a tempo e leggiero" above the vocal line, "p a tempo e leggiero" above the piano accompaniment, and "p a tempo e leggiero" above the bass line.

più lento e molto legato

sjung-er: Han är ic-ke död, men han so-ver och dröm-mer om kro-nor av tör-nen och gull. Hans

più lento sempre arpeggiato e molto legato

più lento e molto legato

tra - si-ga själ bli-ver tvät-tad i stjärnljus till skä-ras-te sil-ke vid har-pör-nas brus, de

brän - na hans skam till en as - ka för vin-den, att ren han må vand-ra till Her - rans hus.

rit.

rit.

5. Jungman Jansson

(Dan Andersson)

Tonsättaren har tänkt sig att besättningen står och hivar i ankarspelet:

Sven Scholander.

1923.

Sjömanskurtigt.

Refräng i kör.

Sång.

1-4. Hej å hå, hi-va på, hej å hå, låt de'gå, hej å hå hi-va på, hej å hå, låt de'gå!

Luta.

Piano.
(S. Runald)

Fine.

Solo.

1. Hej å hå, Jungman Jansson, re-dan friskar morgon-vin-den, sis-ta nat-ten rul-lat un-dan och Con-

2. Hej å hå, Jungman Jansson, är du rädd din lil-la snär-ta ska' be-dra-ga däj, be-dra-ga däj och

3. Hej å hå, Jungman Jansson, kanske ö-des-lot-ten fal-ler, ej bland kvinnfolk, men bland ha-jar-na i

4. Kanske sit-ter du som gammal på en farm i A-la-ba-ma, me-dan å-ren sik-tas långsamt ö-ver

stan-ti-a ska gå. Har du grå-tit med din Sti-na, har du kysst din mor på kin-den, har du
 för en an-nan slå? Och som mor-gon-stjär-nor blin-ka, säj, så bul-tar väl ditt hjär-ta, vänd din
 Sö-der-ha-ven blå? Kan-ske dö-den står och lu-rar bak-om tra-si-ga ko-ral-ler, han är
 tin-nin-gar-na grå. Kan-ske glöm-mer du din Sti-na för en sup i Yo-ko-ha-ma, det är

druc-kit ur ditt bränn-vin, så sjung hej å hå! Har du grå-tit med din Sti-na, har du
 nå-sa rätt mot stor-men och sjung hej å hå! Och som mor-gon stjär-nor blin-ka, säj, så
 hård-hänt, men he-der-lig, så sjung hej å hå! Kan-ske dö-den står och lu-rar bak-om
 slar-vigt, men mänsk-ligt, så sjung hej å hå! Kan-ske glöm-mer du din Sti-na för en

Efter sista versen D. C. al Fine.

kysst din mor på kin-den, har du druc-kit ur ditt bränn-vin, så sjung nej å hå!
 bul-tar väl ditt hjär-ta, vänd din nå-sa rätt mot stor-men och sjung hej å hå!
 tra-si-ga ko-ral-ler, han är hård-hänt, men he-der-lig, så sjung hej å hå!
 sup i Yo-ko-ha-ma, det är slar-vigt, men mänsk-ligt, så sjung hej å hå!

D. C. al Fine.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 3.

DAN ANDERSSONS DIKTER

6. SPELMANNEN.

7. HÖSTMELODI.

8. EN VISA TILL FIOL.

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel
Stockholm

PRIS KR. 3:—

F Ö R O R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i och med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuke tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-singade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES UNDER E I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabastoner helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfinger, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

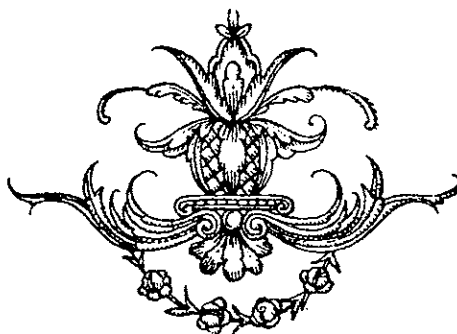
Vid tecknet $\{$ kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GUITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV:MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

6. Spelmannen

(Dan Andersson)

Sven Scholander
Molkom, Febr. 1923

Ej för fort och ej för sentimentalt.

Sång. *f.*

1. Jag är spel-man. jag skall spe - la på
in - te grä-va jor-den. jag vill
föl - ja ge-nom da-lar-na i

Luta. *mf* *p* *mf*

Piano. *mf* *p* *mf*
(S. Runald)

Ej för fort och ej för sentimentalt.

grav - öl och på dans, i sol och när sky - ar skym-ma må - nens skä-ra glans. Jag vill
in - te hug-ga ved, jag vill dröm-ma un-der håg-gar-na tills so - len hong gått ned. Och i
hös-tens hö-ga natt, och i rök från hund-ra mi - lor ska jag sjung - a som be - satt. Och när

ald - rig hö-ra råd och jag vill spe - la som jag vill. jag vill spe - la för att glöm-ma att jag
kväl-lens rö-da brand ska jag stå upp med min fi - ol och spe - la tills ert ö - ga ly-ser
nat - ten böl-jar beck-svart ö - ver skogs - tjär-nensskum, mi-na ba - sar sko-la ro - pa djupt ur

poco rit. *mf a tempo*

själ- fin- nes till. Jag vill in - te trös - ka råg och jag vill
 hett som kväl- lens sol. Jag ska spe - la när ni grä - va e - ra
 män- sko - sjä - lens rum. Tre sor - gens sträng- ar har jag, den -

poco rit. *mf a tempo*

poco rit. *a tempo* *mf*

in - te re- pa lin, ty den hand, som strä- ken skäl- ver i, skall hål - las vek och fin. Ni får
 kä - ra ner i jord, jag ska spe - la he - la sor - gen i en vi - sa u - tan ord. Och det
 fjär- de hargått av, den - brast - i en skäl- ning på den bäs - ta vän- nens grav. Men

mf

in - te ge mäjban- nor el- ler kal - la mäj för lat, fast jag stun - dom hell- re hung- rar än jag
 svar - ta, som var dö - den och som hål - sat vid er säng, det ska for - sa som en ström - man- de
 än - da in i dö - den vill jag föl - ja er medsäng, jag vill dö och jag vill spe - la till upp -

1. - 2. *rit.* *a tempo* | 3. *lento rit.*

spe - lar för mat. 2. Jag vill stån - del- se en gång!
 sorg från min sträng. 3. Jag ska

rit. *a tempo* *lento rit.*

lento *a tempo* *rit.*

7. Höstmelodi

(Dan Andersson)

Sven Scholander

1923

Något långsamt.

Sång.

1. Jag är en-sam i mi-na— min-nens hus, med det gam-la går jag till fa-ren I fåg-lar från bar-nets land,— jag gläds— ej me-ra åt hän-da hans ving-ar och rygg ha makt— att fö-ra mig bort. en där skall min gård va-ra full av trån och av storm— som psal-miers

Obl. Viol. (ad lib.)

Luta.

Tummen

Något långsamt.

Piano. (S. Runald.)

dom, och mitt hjär-tas gård är en bräd-dad sång med ång-es-tens mör-ka blom. Som
er. Här— kommer en dju-pens och mörk-rets örn och slår vid mitt lä-ger ner. Han har
gång till— an-dra land och till an-dra hav att lä-ra en som-ma-rens sång. Kan-
brus, och min själ bli en har-pa som sjung-er högt vid vå-rens— lå-gan-de ljus. En—

flyt - tan de fåg - lar för - svin - na de år som - gjor - de mitt hjär - ta glatt, och
natt kring de vi - lan - de ving - ar, och hans hu - vud är grått av år, men
hän da han för mig med gläd - je bort till en strand av en säll - sam sjö - med
har - pa som bris - ter och smäl - ter i - hop med det e - vi - ga, det som är, och

da - gens sa - ga och kväl - lens sång - de ro - pa: vi gå - god natt! Och
djupt in i brin - nan - de ö - - gon - jag skym - tar ett hopp - om vår. Men
vä - gor som or - gel - brus bä - ran - de mig till en dröm - mens blom - man - de ö. Med
som i sin änd - lö - sa famn av frid - den namn - lö - sa tyst - na - den bär. Och

basso poco marc.
pp
basso poco marc.

da - gens sa - ga och kväl - lens sång - de ro - pa: vi gå - god natt. 2. Så
djupt in i brin - nan - de ö - - gon - jag skym - tar ett hopp - om vår. 3. Kan -
vä - gor som or - gel - brus bä - ran - de mig till en dröm - mens blom - man - de ö. 4. Och
som i sin änd - lö - sa famn av frid - den namn - lö - sa tyst - na - den bär.

rit. *rit.*
rit. *rit.*

8. En visa till fiol.

(Dan Andersson)

Sven Scholander
Julen 1922

Moderato con espressione.

Sång.

Luta.

Piano.
(S. Runald.)

*Betyder: Flageolett-kräpp på H-strängens 12^e band. (Se NOTA nedan.) 1. En Flageol. 8va Flageol. Sök de rätta nodpunkterna högre upp å samma sträng! Venster hand ligger stilla.

Moderato con espressione.

mf *p* *rall. e dim.* *a tempo*

mf *poco*

fäst-man har An-na i Bro-by by, och en vän— har Vil-ma vid Tärn - sjö Nor. Men den fu - la Sel - ma vid Ut - by grind, hen-ne fli - na de fu - las - te poj - kar-na åt. Det är kropp den är krökt som en myr-växt gran, hen-nes sång— den är så bris - tan-de tunn. hen-nes

mf *poco*

p *poco*

più lento *a tempo* *p*

fu - la Sel - ma vid Ut - - - by, hon har ba - ra sin fat - ti - ga mor. Vad mörkt, det är kallt som en jul - da - gens vind, hen-nes hjär - ta som bä - var av gråt. Vad bröst loc - kar ing - en att le - - - ka, och till kys - sar— ej hen-nes mun. Vad

più lento *a tempo* *p*

strykes med hög - ra tum - men.

pp

NOTA: Ovan betecknade flageoletton utföres med höger hands tumme och pekfinger och med — i detta fall — stilla liggande venster hand. Pekfingret vidrör lätt den angivna nodpunkten och lyftes ögonblickligen sedan man med den underskjutna tummens yttre nagelkant fattat i och knäppt strängen, varvid en klar flageoletton utklingar. Greppet är svårt och fordrar flitig övning. Övriga följande båda flageoletter på samma sätt.

Piu lento.

tror du, vad tror du, när vår reg-nen fal - la ska han kom - ma och kys - sa ditt
 tror du, vad tror du, när å - ret skall vän - da och ny - å - ret ly - ser ö - ver
 tror du, vad tror du väl, när mars - vin - dar i - la och ska - ren lig - ger biå - ö - ver

böl - jan - de här? Och ska han in - te svi - ka när da - gar - na bli kal - la, och
 e - nar - na och snön. Kan - ske kom - mer han om uat - ten, när stjär - nor - na de tän - da si - na
 Bro - bergs mo? Kan - ske

1. 2. sempre lento e

snön fyl - ler sjö - stran - dens snår? 2. Ty' den kom - mer han ur nät - ter - na och
 lam - por ö - ver va - kar - na på Ut - by - sjön? 3. Hen - nes

ad lib.

dim. pp a tempo

bär dig till att vi - la och kys - ser dig att so - va i jör - dens ro.

poco ten. rit. e morendo

Skandinaviska Musik- & Bibliotekshandeln

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 4

B. O. Stackelbergs och Gustaf Frödings Dikter

ELKÄN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS

Kungl. Hovmusikhandel
Stockholm Göteborg

9. MIN MAMMAS FÖRKLÄDSBAND

10. HARRGÅRDSTÖSA I ÄPPELAPLA

11. EN FIN VISA

PRIS KR. 3:—

F Ö R Ö R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstinivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-signade vissång till luta och gitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER E* I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8.o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabasstoner helt utskrivna.

Har Du luta eller gitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfinger, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

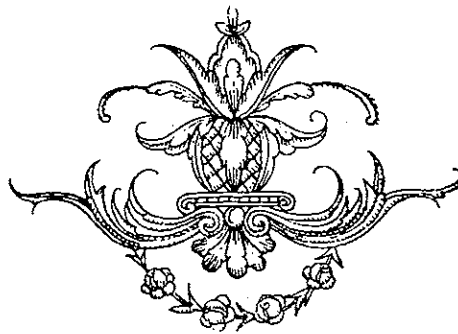
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GUITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

9. Min mammas förklädsband

(B. O. Stackelberg.)

Sven Scholander.

Moderato, con sentimento.

Sång.

1. Jag ser mig själv, en li - ten en med svart-sjuk ef - ter - häng - sen - het små -
bäst i syss - lor - na hon gick, hon stan - na - de och såg sig om, ett
vo - ro sva - ga hon som jag, vi vo - ro sva - ga för var - ann, men
in i se - nas - te mi - nut jag höll där - i så en - vist fast att,

Luta.

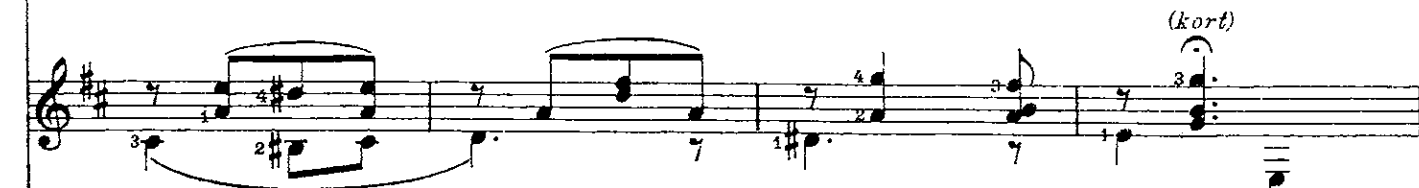

Moderato, con sentimento.

Piano.
(S. Runald.)

tul - tan - de på kor - ta ben be - stän - digt i min mam - mas fjät, och
le - en - de, en kyss jag fick. Jag vet så väl var - av det kom: det
ock - så grep jag duk - tigt tag, och tryg - ga - re än vu - xen man jag
när ur bo't jag släpp - tes ut, jag kän - de hu - ru nån - ting brast, och

(kort)

ritard. 1-6. *a tempo*

tro - get hål - lan - de i hand en snubb av hen - nes för - kläds - band. 2. Men
 var min spä - da bar - na - hand som drog i hen - nes för - kläds band. 3. Vi
 kän - de mig, när väl i hand jag höll min mam - mas för - kläds band. 4. Och
 än - nu hål - ler jag i hand en bit av mam - mas för - kläds band. 5. Än -

ritard. *a tempo*

1-6. *ritard.* *a tempo*

band.

a tempo *p*

rit.

p a tempo *rit.*

5. Ännu som när jag gick i kolt
 dig älskar och behöver jag,
 hur lycklig, huru rättvist stolt
 jag skulle känna mig den dag
 jag blivit värdig, efterhand,
 min mammas vackra förklädsband!

6. Jag fäst dig, modernekle nod,
 som hederstecken på mitt bröst,
 du hjälper mig att vara god,
 du manar mig med mammas röst,
 och ingen kung i något land
 kan ge ett präktigare band.

7. Och mig din ömhet bortskämt så
 att, om än döden säger: „släpp!”,
 så håller jag dig fast ändå,
 dig trycker till min bleka läpp,
 och tar dig med till andra strand,
 min egen mammas förklädsband!

10. Harrgårdstösa i äppelapla

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander.

Med frisk humor.

Sång. *p*

1-2. Li-de-li-de-lal-la, li-de-li-de-lal-la, li-de-li-de-la, li-de-lal-la-la,

Luta. *p*

Piano. *pp*
(S. Runald.)

Med frisk humor.

1. *mf*

1. la-lal-la! Dä satt å sång i e äp-pel-a-pel, där a-pel-äpp-la hang
2. la-lal-la! Va he-ter du där i äp-pel-ap-la mä vac-ker-lå-ta i

(kort)

(kort)

(kort)

(kort)

2. *p*

grannt i ra, fi-lin-ke-li-lät e-lät i töp-pen, ti-
mun? sa ja. Da sang dä li-de-li-li-de-lal-la, dä

1. *D.S.* 2.

li - de - li, tril - la dril - la gla. lark å sa: "Ja" het - ter As - tri av
 dril - la te sòm e

poco rit. *a tempo*

As - tra - ka - nien, ja' het - ter Li - de - li Li - de - la," dä tit - ta fram sòm ett

poco rit. *a tempo*

poco rit. *a tempo*

poco rit. 1. *a tempo* 2. *rit.*

a - pel - äpp - le i a - pel - töpp mäl - la äp - pel - bla. "Ja" äp - pel - bla.

poco rit. *a tempo* *rit.*

poco rit. 1. *a tempo* 2. *rit.*

11. En fin visa

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander.

Moderato.
mf

Sång.

1. Det var en un - ger bond - dräng, han gick sig en gång till
 2. Där gick sig en jän - ta, hon såg sig om - kring, hon
 3. Min jän - ta, min jän - ta, vi stan - nar du dig, vi
 4. Och jän - tan hon la - de sin hand ut - i hans, de

Luta.

Moderato.
mf

Piano.
(S. Runalä)

kyr - kan en mor - gon, han sjöng sig en sång, så
 såg åt al - la vä - der, hon såg på al - la ting, så
 vil - ja gå till - sam - mans på li - vets lån - ga stig, så
 gin - go fram - åt vä - gen, de gin - go som till dans, så

gla - de - lig, — så gla - de - lig! Det var så vac - kert vä - der, han
 gla - de - lig, — så gla - de - lig, men mest på bon - de - drän - gen, vid
 gla - de - lig, — så gla - de - lig. Och här — har du rin - gen, och
 gla - de - lig, — så gla - de - lig. "Min kä - ra, min fi - na, må

ha - de ny - a klä - der, han sjöng sig en vi - sa: "Hon vän - tar på
 Ols - bac - ka - svän - gen den jän - tan, den gos - sen, de rå - ka - de
 mjö - let i bin - gen och ka - kor - na i ta - ket de sam - la väl
 sol - ske - net ski - na, må sol - ske - net ski - na på mig och på

rit.
 mig, min jän - ta hon vän - tar på mig!"
 sig, de te - go, de stan - na - de sig.
 sig, de sam - la, de sam - la väl sig.
 dig, må sol - ske - net ski - na på dig!"
 rit.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 5

Gustaf Frödings och E. A. Karlfeldts Dikter

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS

Kungl. Hovmusikhandel
Stockholm Göteborg

12. I VALET OCH KVALET

13. GÅ PÅ DOMPEN

14. VID FÄRJESTADEN

PRIS KR. 3:—

F Ö R O R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin välsignade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER E* I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabastoner helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingeret, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

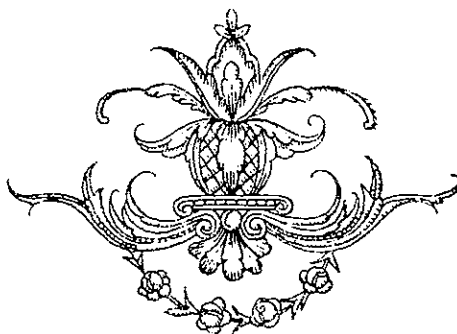
Vid tecknet $\ddot{}$ kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

12. I valet och kvalet

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander

Fritt i föredraget, recitativartat.

Sång.

1. Han är än - kling och gam - mal och skal - lig och kro - kig,
 2. Men än - då när jag tän - ker på går - den och grö - dan
 3. Nu för - stås, är det sant, att jag lo - vat en an - nan
 4. Men än - då kan jag in - te bli fri från att tän - ka
 5. Men den gub - ben han kom - mer mig al - drig ur sin - net

Luta.

Fritt i föredraget, recitativartat.

Piano.
(S. Runald.)

han är hård e - mot fol - ket och gri - nig och gni - dig, ja se to - ge jag
 och de smäll - fe - ta svi - nen och mjölk - stin - na kor - na och vad fat - ti - ga
 att bli hans, när han kom - mer till - baks från At - lan - ten, han är ung, han har
 på den ståt - li - ga stu - gan, där kitt - lar - na blän - ka... En får la dra - gas med
 för hans prop - pa - de skåp och hans sväl - lan - de sän - gar, och jag kan in - te

den, ja se då va' jag to - kig. Och tvi dej, din snål - hans, och
 jän - tor få sli - ta för fö - dan och för klä - der på krop - pen och
 knoll - ri - ga loc - kar i pan - nan. Han är fin så han ski - ner, den
 gub - ben och jän - ka och jän - ka. Han är gam - mal och sjuk och till
 glöm - ma det sil - vret och lin - net och hans kor och hans får och hans

tvi dej och tvi dej! Och för res - ten har snål - han - sen barn, nej, så
 lä - der till skor - na. Ja, då tän - ker jag all - tid som så: hm, ja
 fat - ti - ge fan - ten. Och jag tror, att jag höll ho - nom kär, om han
 sist blir en än - ka. Det är myc - ket att få, det är synd att för - små, ja, det är
 svin och hans pän - gar. Ja, jag tror att jag tar'n, ja, jag tror att jag tar'n, om han

näg - gum, så näg - gum jag tar'n! Nej, så näg - gum, så näg - gum jag tar'n!
 kan - ske, ja kan - ske än - då! Hm, ja kan - ske, ja kan - ske. än - då!
 blott, om han blott vo - re här! Om han blott, om han blott vo - re här!
 syn - digt att lå - ta det gå! Ja, det är syn - digt att lå - ta det gå!
 så ha - de fem - ton barn! Om han så ha - de fem - ton barn!

rit. -

13. Gå på dompen

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander

Bondpolketta.

Sång.

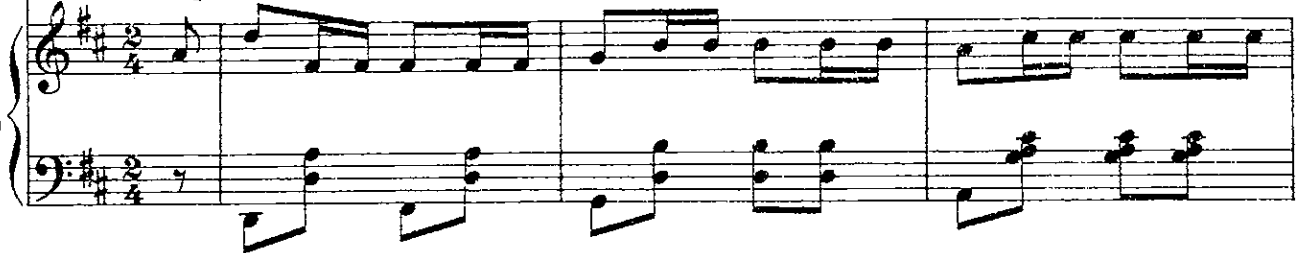
1. Å Dång-Jan sa te Kvenn-fólks - Päl - le: "Du Päl - le, vi går te ett
2. Di gjord en mu-sik ner i vä - ga - skä - le å spelt så kär-vänn - li på
3. Sen ves - ka di finnt: "Ä du äng-schli för mor di?" Då halv in - te mö - e, da
4. Mä gam-lin-gens gam - le ge - vär u - ti nä - ven geck Brit - ta å smög bak mä

Luta.

Bondpolketta.

Piano.
(S. Runald.)

an - na stäl - le, dä här, dä å les - samt dä. Nu går vi på dom - pen te
pig - låck - spe - le, men Brit - ta ho kom in - te ut. Di per - ka på Brit - tas
skrek di å svor di, men Brit - ta ho kom in te ut. Da tog di öpp sten å i
knu - ta sôm rä - ven å hu - ka sä ner å — kröp. Sen fy - ra ho tå bak mä

Finn-bac-ka-jän-ta, ta bränn-vi-ne mäd-de, å Päl-le du.vän-ta, vän - ta, vi
 lås mä en pin-ne, å ställd sä ve fön-stre å sa: "Å du in-ne, Brit - ta?" Men
 väg-ga di don-ka, på fön-stra di ban-ka, på dô-ra di ron-ka å skrek: "Gi då ut!" Å
 hal-men i stac-ken, å Däng-Jan handomp sôm en mjöl-säck i bac-ken, han slog sä i nac-ken, å

tar allt kla-vé - re - mä, vi tar allt kla-vé - re - mä!"
 Brit - ta ho kom in - te ut, men Brit - ta ho kom in - te ut.
 da kom Brit - ta ut, å da kom Brit - ta ut.
 Kvenn - fol - ka - Päl - le han stöp, å Kvenn - föl - ka - Päl - le han stöp.

5. Di dog å stog opp, di ble skenske i bena,
 di tängde, di gne, satt dä ella tå stena,
 för skôte va bare tå krut.
 Å senna ä Däng-Jan å Kvennfölka Pälle
 just itnö så rogat te gå te nö ställe
 på dompen
 å donke små jäntonger ut.

6. Å Britta ho satt sä på jola å skratta,
 å vre sä å va som en sjuke fått fatt'a,
 kröp senna i sänga igän.
 Men langt bål i Eda å langt bål i Köla
 geck eko tå skôte i bärga å töla,
 å langt bål i Nôrge
 geck skratte å går fälle än.

14. Vid Färjestaden

(E. A. Karlfeldt)

Sven Scholander

Sång. *Sjömansvals.*

1. Är näk - ter - ga - len kom - men i
ja, på väg till By - xel -
ut och stick en vild - svins -
väl, du vil - da väg jag
A - ron - torp där blom - mar en

Luta.

Piano. *Sjömansvals.*
(S. Runald.)

lund? fa - de - ral - lan - la, fa - de - ra - lan - la. O ja, min kund, fa - de -
krok, fa - de - ral - lan - la, fa - de - ra - lan - la, mig stor - men vrok, fa - de -
galt, fa - de - ral - lan - la, fa - de - ra - lan - la, och red mig palt, fa - de -
red, fa - de - ral - lan - la, fa - de - ra - lan - la, på so - lig hed, fa - de -
ros; fa - de - ral - lan - la, fa - de - ra - lan - la, men jag far min kos, fa - de -

ral - lan - la, nu bör - jar Ö - lands vår. Val - kom - men
ral - lan - la, i den - na lug - na hamn. Och jag är
ral - lan - la, och fly mig kan - nan, mor! I mån - ga
ral - lan - la, jag har en an - nan häst. Jag föl - jer
ral - lan - la, från ro - sor - na på strand. Jag är en

8 8

upp från Kal - 'l - mar - sund, fa - de - ra - 'l - lan - la, fa - de - ra - 'l - lan - la. Väl - kom - men
 själv en ö - ö - lands - tok, fa - de - ra - 'l - lan - la, fa - de - ra - 'l - lan - la. Och jag är
 är jag slu - u - kat salt, fa - de - ra - 'l - lan - la, fa - de - ra - 'l - lan - la. I män - ga
 sjö - mäns ski - ick och sed, fa - de - ra - 'l - lan - la, fa - de - ra - 'l - lan - la. Jag föl - jer
 ö - ländsk lä - ätt - ma - tros, fa - de - ra - 'l - lan - la, fa - de - ra - 'l - lan - la. Jag är en

poco rit. upp från Kal - 'l - mar - sund, där far - lig sun - nan går. 1-4. *a tempo* 5. Coda. *a tempo*
 själv en ö - ö - lands - tok, och Ny - ter är mitt namn. 2. O
 är jag slu - u - kat salt, och det gör tör - sten stor. 3. Gå
 sjö - mäns ski - ick och sed, och lan - dar blott som gäst. 4. Far
 ö - ländsk lä - ätt - ma - tros, och ha - vet är mitt land. 5. I Fa - de -

ral - 'l - lan - la, fa - de - ral - 'l - lan - la, fa - de - ral - 'l - lan - la, fa - de - ral - 'l - an - la. Jag

frit. är en ö - ländsk lä - ätt - ma - tros, och ha - vet är mitt land. *rit.*

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 6

Sven Scholander och Jeremias i Tröstlösas dikter

15. SMÅPRAT MED MIN GAMLE VÄN MÄNEN

16. EN LITEN MAJVISA FRÅN »LUTHAGEN»

17. BÄSTA MUSIKEN

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS

Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

FÖRORD

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens »Sven i Luthagen» oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om »greppet» sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarnas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuke tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-signade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923.

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER* E I OSTRUKNA Oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabassträngar helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid vänstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med vänstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingret, 2=långf., o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis, då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga, då han ser fingersättningen.

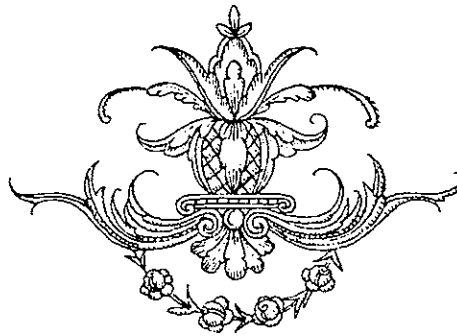
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

15. Småprat med min gamle vän månen

(Sven Scholander)

Sven Scholander.

Långsamt och med elegisk humor.

Sång. *mf*

1. Nej, se på må-nen! Nå, gam-le vän, går du² där än-nu och slar-var?
Går där så rund som så mång-en gång då du ö-ver speg-lan-de vat-ten

Luta. *p*
Obs:
Contrabasarna stämmas: e a h ciss d, f, giss

Piano. *p*

ad lib.

Fast du bort-trött-na för län - ge - sen jämt samma väg dock du lar - var!
lyss-nat till lut-spel och smäktan-de sång to-nan-de vekt ge-nom nat - ten.

rit. *rit.*

(lös) 7 8 8 7

rit. *rit.*

v. 3 *sempre p*
v. 4 *mf*
a tempo

3. Of - ta du göm - de dig, helt dis - kret, när ge-nom fön - ster, som glän - tats,
4. Ha - de jag nå - got att sä - ga blott in - för all värl - der-nas Her - re

a tempo

a tempo

E. C. 730

v. 3 *molto leggiero e piano* -

in jag mig smu-git, till vem dublott vet, där jag ren o-tå-ligt vän-tats!
 skul-le din lön du för län-ge-sen fått nu får du vän-ta, dess-vär-re!

v. 3 *molto leggiero e piano* -

v. 3 *molto leggiero e piano* -

Lento assai.

mf Mån' med sitt run-da an-le-te log, *p* vis-kan-de tyst i mitt ö-ra:

mf *p*

mf *p*

pp rit. "Re-dan för mig har det dik-tats nog, *ppp rallent.* har du ej bätt-re att gö-ra!"

pp *ppp*

pp *ppp*

pp rit. *ppp*

ppp stillaligg v. hand

ppp *ppp*

16. En liten majvisa från "Luthagen"

(Sven Scholander.)

Sven Scholander.

Moderato.

Sång.

1. Fru Ma - ja å - ter gäs - tar vår kä - ra, gam - la
 2. Och luf - ten fylls av rös - ter från ving - at få - gel -
 3. Se, är - lan går och trip - par i svart - grå vår - kos -
 4. Och i - gel - kot - te - pa - ret ur vin - ter - sön - nen
 5. Vad har jag mer på tom - ten som gläds åt sol och
 6. Ack ja, för skön är vå - ren! Den är vår lju - va

Luta.

Piano.

nord, och prytt med bro - kig mat - ta den vin - ter - nak - na
 folk, som un - der ju - bel - sång - er sökt bo på kvist, i
 tym, ko - kett med vipp på stjär - ten som det är hans ku -
 väckt, ä' hung - ri - ga, det har di ge - men - samt med sin
 vår? Flug - snap - par - far på pin - nen till hål - ken sin där
 tröst vid tan - ken på allt rus - ket som föl - jer var - je

REFRÄNG:
2dra gång alla:

jord. Och björ - kens ka - la kvis - tar fått bru - de - slö - jan
 hålk. God dag, herr fink, fru sva - la, väl - kom - na sö - ta
 tym. Och ek - orrn vin - ter - päl - sen bytt ut mot värns pal -
 släkt. Nu går di där och tas - sar när skym - ning fal - ler
 står. Han är för da - gens kost - håll än - nu ej rik - tigt
 höst. Så låt oss al - la gläd - jas åt vå - rens vä - na

1.
 grön, och so - len den är brud - gum, vår jord dess brud så
 ni! Du trast, stäm upp i fu - ran din bäs - ta me - lo -
 tå, han tog, då han fått väl - ja, en som är min - dre
 grå och sö - ker upp allt små - kryp, som vår'n plär bju - da
 trygg, ty än - nu är det ont om båd' flug - ga, broms och
 tid, och öpp - na vå - ra hjär - tan för all dess lju - sa

2. *poco rit.*
 skön! Och brud - gum, vår jord dess brud så skön!
 di! God fu - ran din bäs - ta me - lo - di!
 grå. Och väl - ja en som är mind - re grå.
 på. Nu små - kryp som vår'n plär bju - da på.
 mygg. Han ont om båd' flug - ga, broms och mygg.
 frid! Så hjär - tan för all dess lju - sa frid!

17. Bästa musiken

(L. Ricksson-Jeremias i Tröstlösa)

Sven Scholander.

Friskt.

Sång. *mf*

1. Den bäs - ta mu - si - ken, som up - på jo - la finns ej
 jag, jag vet en flic - ka, me' den ä jag be - kant, för
 blän - ker till i ö - go - nen å di ä vac - kert blå, å
 des - sa rö - da läp - par, be - skrivdom den som kan, å
 lil - la, gla - da sis - ka, tänk, va' du skrat - tar bra, å

Luta. *mf*

Piano. *p*
 (S. Runald)

poco rit. - - - a tempo

kom-mer från kla - ve - ret och ej från kla - ri - net - ten, å in - te från fi - o - len de'
 hen - ne har jag rå - kat så mån - ga, mån - ga gån - ger, å de' ä en somskrat - tar så
 des - sa blå - a ö - gon, di tycks mej all - ti skrat - ta. Så ryc - ker de' i gro - par - na i
 tän - der - na di blän - ka så glän - san - de å vi - ta. Men tyst, här kom - mer skrat - te! här
 va' de' ä oss ljuv - ligt att sit - ta här å lyss - na. Nu ä jag ba - ra räd - der, kan -

poco rit. - - - a tempo

poco rit. - - - a tempo

poco rit.

troll-doms-nä-te' spinns, som fån-gar som ett in-te kar-ske jät - ten! För
 in-ner-li-gen grant så att de' ä som om hon-sjön-ge sån - ger! Hon
 hen-nes kin-der små där ung-doms-rö-da ro-sor ha' bli't sat - ta! A
 ä de'! Ja, min-sann! De' ä som drill på drill, en toc-ka li - ta! De'
 ske en vac-ker dag ska' di-na gla-da to-ner sorgsne tyst - na! För

poco rit.

poco rit.

a tempo

flic - kor di ä bätt - re än al - la in - stru - ment, när
 kvitt - rar som en sis - ka, de' ä som fåg - la - låt, de'
 nu ha' skrat - te' hun - nit allt ner till hen - nes mund, där
 smy - ger ä vill göm - ma sej, men kan ej göms - le få, då

a tempo

mf a tempo

rit.

gla - da skrat - te' spe - lar ä när hjär - tat står på glänt. 2. Å
 till - rar som en vår - bäck i so - la, sö - der - åt. 3. De'
 tror jag att vi lug - nar oss en li - ten, li - ten stund. 4. Ja
 svin - gar de sej opp - åt som en få - gel i de' blå! 5. Du

rit.

a tempo

rit.

a tempo

p^{5.}

sor - gen den kan kom - ma när hjär - tat står på glänt, då

p

rit.

spe - lar in - te skrat - te' på sitt gla - da in - stru - ment.

rit. - - - *a tempo* *poco a poco lento*

rit. - - - *a tempo* *poco a poco lento*

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 7

ELIAS SEHLSTEDTS DIKTER

- 18. SE GLAD UT
- 19. EN SÖNDAGSMORGON I SKOGEN
- 20. TORSKNING

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

FÖRORD

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens »Sven i Luthagen» oemotsändliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om »greppet» sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste när och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-singade vissång till luta och gitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923.

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER* E I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabassträngar helt utskrivna.

Har Du luta eller gitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven *r* vid vänstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med vänstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingeret, 2=långf., o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis, då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga, då han ser fingersättningen.

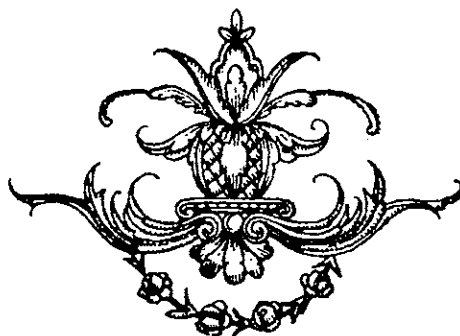
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GUITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

18. Se glad ut

(Elias Sehlstedt.)

Sven Scholander.

Tempo di valso. Friskt och frejdigt.

Sång.

1. Man bör ju tro allt som står skri-vet. Ja
fröj-der-nas njugghet man kla-gar, fast
vo-re jag präst-man till-li-ka, med
vo-re jag född att re-ge-ra, så
gla-da, dem vill jag för-sva-ra, de
jor-dis-ka sor-ger-na pres-sa blott

Luta.

Piano.

visst, om det rim-lig-het har! Att sor-gen är skuggan av li-vet, det
or-sa-ken al-drig be-tänks: Gör man sig ej ro-li-ga da-gar nog
kra-ge och lång-kap-pa bak, jag skul-le för fol-ket pre-di-ka så
skul-le jag sty-ra mitt land all-var-ligt, men än-då ran-ge-ra att
trump-na för-tjä-na sin grav, och vo-re jag mäs-ter-man ba-ra jag
hop-pet i put-ten ej går! Må å-ren fritt snö-ga min hjäs-sa blott

tror jag vi vet li - te var! Då bör man ju un - na sitt hjär - ta var
 slip-per man få dem till skänks! Att nek-tar av sur-kål be - gå - ra där -
 gläd-jen stod högt upp i tak! Jag skul-le ej vatt-na, som des - sa, med
 fol-ket fick ro - ligt i - bland. Den sma-ken är gam-malt in - bi - ten, kung
 högg-de - ras dum-hu-ven av! Om ö - det sig an-mä - la lå - ter och
 hjär-tat har blom-man-de vår! Och ro-pas jag o - för-tänt re - dan av

sol-glimt i skug-gor-nas dal. _____ Se glad ut, och töm din po - kal, och sking-ra din
 till ing-en rim-lig-het ges. _____ Se glad ut, det är min kat - kes, min lag och min
 tå - rar er and-li - ga växt. _____ Se glad ut, det ble-ve min text, min sång och min
 Gus-taf, han viss-te det han. _____ Se glad ut, det gör vad det kan, och stär-ker kre -
 kan-ske min o - lyck - a vill. _____ Se glad ut, så skämsdet slå till, och vän-der nog
 dö-den, så sä - ger jag än. _____ Se glad ut, min him-mel-ske vän, så föl-jas vi

1-5. 6. *più lento.*

smär - - - ta! _____ 2. På
 lä - - - ra! _____ 3. Och
 mäs - - - sa! _____ 4. Och
 di - - - ten! _____ 5. De
 å - - - ter! _____ 6. Må

se
più lento.

più lento.

19. En söndagsmorgon i skogen

(Elias Sehlstedt.)

Sven Scholander.

Innerligt, ej för långsamt.

Sång. *mf*

1. Ja, jag hör, ja, jag hör hur det su - sar i skog: Det är vår - vin - dens
 2. Och ett tem - pel för - visst är na - tu - ren, som står ma - je - stä - tisk och
 3. Vad som skim - rar i dal, kan - ske in - te du vet, vad som skif - tar på

Luta. *mf*

Piano. *p*
(S. Runald.)

fläkt, se - dan vår - so - len log. Och det por - lar i berg och i dal på en gång: Det är
 hög i den blom - man - de vår. Och dess ö - ver - ste - präst i sin ta - la - re - stol är den
 äng, skall jag sä - ga dig det: I vart strå, i var knopp, i var blom - ma, som ler, Guds för -

vår - bäs - kens sång. Lär - kan sjung - er sin hymn ö - ver da - lar och fält, och i jub - lan - de
 strå - lan - de sol. Och den bok, hon slår opp på sitt al - ta - re - bord, är en e - vig - hets -
 sam - ling du ser. He - ligt visst är det rum, där du an - dactsfull står, och den skug - ga du

IV III

lov un-der him-me-lens tält kling-ar tras-tar-nas sång ut-i björk och i alm som i
 skrift av Guds le-van-de ord. Och dess lä-ra är hög, och var dogm, som han har, är som
 ser ö-ver äng-ar-na går, och som går ut-i dag, som i sek-ler hon gått, är Guds

The first system of music features a vocal line on a single staff and a piano accompaniment on two staves. The vocal line contains the lyrics from the previous block. The piano accompaniment consists of chords and arpeggiated figures. The system concludes with a fermata over the final notes.

kyr-kan en psalm. 4. Allt är re-do till bön, allt är hel-gat till frid. Sjal-va
 stjär-nor-na klar.
 man-tel-fäll blott.

The second system of music includes a vocal line and piano accompaniment. The tempo marking *piu lento* is placed above the vocal line. The piano accompaniment features a more active, rhythmic pattern. The system ends with a fermata.

luf-ten sig skilt i-från o-ro och strid. Allt är lugnt, allt är fritt i-från ägg, i-från

The third system of music shows the vocal line and piano accompaniment. The dynamic marking *ppp* is indicated above the vocal line. The piano accompaniment has a steady, rhythmic accompaniment. The system concludes with a fermata.

hat. Låt oss hål-la sab-bat.

The fourth system of music features the vocal line and piano accompaniment. The tempo marking *rit.* is placed above the vocal line. The piano accompaniment has a slower, more sustained feel. The system ends with a large fermata.

20. Torskning

Elias Schlstedt.

Sven Scholander.

Friskt, ej för fort.

Sång.

mf

1. Fort i bå-ten rev och kro-kar! Sol'n ur ha-vet tit-tar. Då gar tor-sken
 2. Tag från väg-gen dragg och vät-tar och din bös-sa läs-ka! Vin-den fris-ka,
 3. Där är just mitt fis-kar-stäl-le, där vid des-sa ban-ka, där har jag och
 4. Fis-ket lyc-kas, ha-vet su-ger, fram ur väs-kan lir-ka lil-la "tum-larn"

Luta.

mf

Piano.
(S. Runald)

p

till" och sno-ka- stim-vis, här och där. Al-drig den en fisk-stjärt hit-tar, som på ö-rat
 dim-man lät-tar, kvickt gör foc-ken lös. Var är "plun-tan?" I min väs-ka. Jer-ker, är du
 gran-nas Pel-le dra-git torsk i kapp. Ja, just här vi kas-ta an-ka och vårt "snö-re"
 jo den du-ger, det var gott som gull! Räk-na, Jer-ker! Vi ha cir-ka hun-dra. Det var

snu-sar: Poj-ka opp! Hör vin-den su-sar ö-ver väg och skär! Ras-ka
 sä-ker? Det var hin, vad bå-ten lä-ker, här är ös-ka, ös! Göm ej
 sän-ka. Jo! Det kun-de jag just tän-ka, vi ha napp på napp. Vi ha
 rag-gen! Hun-dra tor-skar! Tag in drag-gen, vi ha ö-kan full.

poco ferm.

poco ferm.

Ej för sista versen.

Ej för sista versen.

Ej för sista versen.

på allt vad I kun-nen, må-sar shri - a re - dan, "mor-gon-stund har
 bös - san! Lad-da, Cal - le! Den be - hövs kan hän - da: Säg ni sä - lens
 kom - mit just i smö-ret. Gud, styrk mi - na siu - nen: Jag tror jag fått
 Slap - pa hän - ga vå - ra se-gel, gör till rodd oss kla - ra! Vin - den moj - nat,

gull i mun-nen! bli vi en - se om. Or - ren spe - lar län - ge - se - dan.
 svar - ta skal - le? Tvi, den sa - tan dök! Nu är tid att snug - gan tän - da
 fan på "snö-ret," om jag kän-ner rätt. Hjälp mig! Jag får in - te in - 'en,
 ha - vets spe - gel speg-lar him-me - len. Glatt och lus - tigt hem vi fa - ra

Här är väst och trö - ja! Fis - ken ki - lar, om vi drö - ja; här är lu - van, kom!
 och sin to - bak kar - va. Gott, att när så här vi lar - va, ha sin pi - pa - rök!
 håll med hå - ven un - der. Sic - ken knub-ber! Toc-kna kun-der ny - pas ej så lätt.
 från vårt fis - ka - fän - ge. Vi få vän - ta väl och län - ge på en fångst som den.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 8

ELIAS SEHLSTEDTS DIKTER

21. SOMMARAFTON
22. MÅNSKENSIDYLL VID HAVET
23. MIN SALIG FARMOR
24. EN VÅRMORGON

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

F Ö R O R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin välsignade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER E* I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabasstörer helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingret, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

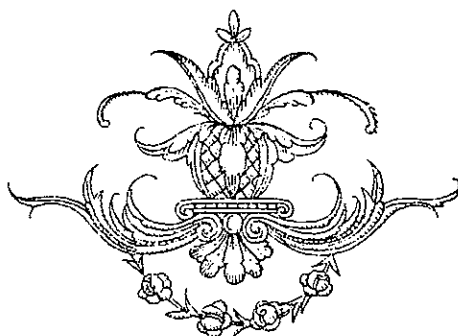
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

21. Sommarafton

(Elias Sehlstedt.)

Gemytligt och tryggt.

Sven Scholander.

Sång. *mf*

Jag går här i sko-gen bland blom-mor och barr och är så o-än-de-ligt kry, Jag
 Du bok-mal, som kla-gar dig kräm-pig och sjuk, det tror jag för-bas-kat så väl, Ut
 Nu går jag och rul-lar min kull-ri-ga kropp och mår lik-som pär-la-i gull, Jag
 I af-to-nens glans lig-ger ej-deru för-töjd och gung-ar på böl-jornas brant, Och

Luta. *mf*

Piano. (S. Runald) *p*

sjung - er min vi - sa och rö - ker ci-garr och språ-kar med so - len i sky. Och
 med dig och väd - ra din gam - la pe-ruk och luf - ta din dam - mi-ga själ, då
 trass - lat mig in u - ti skogsfruns sa-lopp och slår mig bland blom - mor-na kull. Vi -
 ör - nen han seg - lar i svind - lan-de höjd och syns som en sex - sty-vers slant. Männ-

mol - nen sig klä - da i pur - pur och gull, och sko - gen av "ly - ror" är full. Och
 skall du nog se att du blir med var dag en le - van-de "fyr," just som jag! Jag
 sit ut - i berg och i bac - kar jag gör och glatt kul-byt-te - rar ut - för. Men
 tro varthan tän - ker på väg sig be-ge? Han ska visst till soln på su - pé. Men

Copyright 1930 by Elkan & Schildknecht, Emil Carelius, Stockholm.
 International Copyright secured and reserved. E. O. 732

kry som en sparv i guds grö - na na - tur jag flax - ar och fly - ger och far, Och
 gick he - la vin - tern och läs - te och skrev, och skum blev min håg och min syn. Jag
 ser jag hur ha - vet sig rul - lar motstrand, då väc - kes min vi - kin - ga - håg, Då
 so - len har slu - tat sin skim - ran - de gång och trött ut - i ha - vet hon sänks. Och

vill jag mig ta en hej - dund - ran - de lur jag hus i var bus - ke ju har. Man
 krymp - te i - hop och bok - stav - ligt jag blev som tor - ka - de ny - pon om hyn. Men
 kun - de jag ta själ - va far - mor i famn, så kär har jag sjö och våg. O -
 båk - kar - na lul - la med vag - gan - de sång små nic - kan - de blom - mortill sångs. Na -

basso bene marcato

blir li - te dam - mig och sol - brän - na får, men her - re min gud vad man mår!
 vå - ren kom has - tigt med blom - mor och sol, då flög jag från böc - ker och stoll!
 möj - ligt jag kan för mitt liv lå - ta bli att stic - ka min näs - tipp där - i!
 tu - ren vill so - va, var få - gel sig "satt" god - natt, lil - la sång - mö, god - natt!

22. Månskensdyll vid havet

(Elias Sehlstedt.)

Sven Scholander.

Lento, con elegia.

Sång.

Luta.

Piano.
(S. Runald.)

The first system of the musical score consists of three staves. The top staff is for the voice (Sång.), the middle for guitar (Luta.), and the bottom for piano (Piano). The key signature is one sharp (F#) and the time signature is common time (C). The tempo and mood are indicated as "Lento, con elegia." The guitar part includes fingering numbers (1-4) and a "pp" dynamic marking. The piano part also includes a "pp" dynamic marking.

p a tempo

1. Den ble - ka må - nen tit - tar ned ur rik - tigt vän - ja mig i - fyr - båk tant sin lyk - ta ack, vad rör sig? Vil - ken lig - ga in - te hav och må - ne, människens barndoms -

ritard. - - -

p a tempo

ritard. - - -

pp a tempo

The second system continues the musical score. It features a vocal line with lyrics, a guitar part, and a piano accompaniment. The tempo is marked "p a tempo". The guitar part includes a "ritard." (ritardando) marking. The piano part also includes a "ritard." marking and a "pp a tempo" dynamic marking.

skyn, och tyst är byn, i söm-nens mil-da blom-ster-ked - ja bun-den. Och nat-tens
 från att se på mån, som vid vårt natt-kvar - ter sin lam - pa stäl - ler. Då in - tet
 re'n, och vid dess sken man fal - ler lätt på gam - la Glun-tens tan - kar: Att jor-dens
 syn vid sko - gens bryn! Det havs-frun är som kan - ske själv sig när - mar! Hon nal - kas!
 land i må - nens brand. Hur lätt jag tän-ker mig på det - ta vi - set, med sam-ma
 vän är söm - nen än. Lyck-sa - lig den som in - gen sömn be - hö - ver. Låt go - da

stjär-nor glitt - ra i det blå, och mol-nen gå i mju - ka toff - lor ö - ver him-la -
 mänskligt ö - ga va - ka kan, då va - kar - han och störs ej av vår lil - la snarkning
 ljus och lam-por i en bunt är ba - ra sirunt mot en av him - lens hem-ma-stöp - ta
 Ack, det kun - de jag väl tro: Det var en ko, som slic - kar mån - sken och i - dyl - liskt
 lugn och stil - la väl - be - hag som kon och jag, gick sö - ta mor och far i pa - ra -
 an - dar va - ka som i kväll kring vå - ra tjäll och lys som nu din frid allt-jämt där -

1-5.	6.
------	----

run - den. 2. Jag kan ej
 hel - ler. 3. Den stol - ta
 dan - kar! 4. Där bor - ta,
 svär - mar. 5. Hur frid - fullt
 di - set. 6. God natt, o

ö - ver!

pp *rit.* *dim.*

Flageol.

23. Min salig farmor

(Elias Sehlstedt)

Sven Scholander.

Ej för fort.

Sång.

1. Min sa - lig far - mor var så rar med si - na
2. Hon mång - a kung - ar lev - de ut och var mot
3. För - stån - dig i sitt lev - nads - sätt till säll - skaps -
4. Ap - tek hon an - såg rätt och slätt blott för en
5. Än - nu i si - na sis - ta år hon stund - om
6. En kväll, då man om ål - dern stred och vil - le

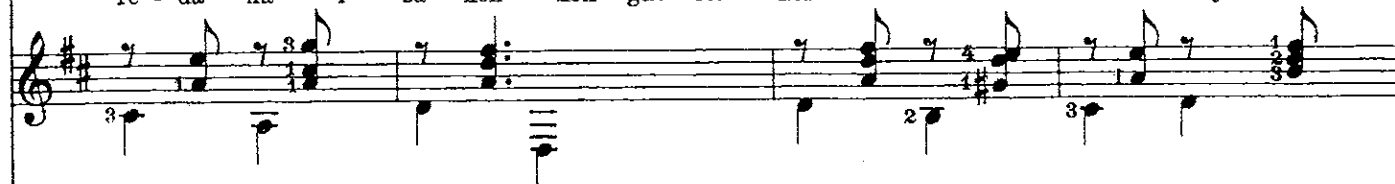
Luta.

Piano.
(S. Runald)

mång - a år på nac - ken, hon ha - de eg - na tän - der kvar och e - get
 a - deln mäk - ta bis - ter! Hon tål - de al - drig po - li - tik och ej en
 dam hon ha - de kat - ten. Hon åt sig al - drig mer än mätt och drack för -
 straff - an - stalt för ma - gen, gick stån - digt klädd i grön kas - kett och var - ma
 satt och spann vid roc - ken, och var, om jag så sä - ga får, en dun - der -
 re - da ha i sa - ken hon gav ett kort och raskt be - sked nyss ur en

hus i Pe - lar - bäck - en. Gift med en ma - gis - trats - per - son då dö - den
 skynt av pu - bli - cis - ter. Dem gav hon ing - en gång par - don och vil - le
 res - ten ba - ra vat - ten. Var kry i gam - la år än - nu och å - ter -
 toff - lor he - la da - gen. Hon var, om jag så sä - ga får en prakt - upp -
 gum - ma att stå bock - en. Men var man fråg - vis hur hon nått sin ål - der,
 li - ten slum - mer va - ken: "Ja, her - re gud, vad ti - den går," skrek gum - man

plöts - ligt skar av ban - det, fick hun - dra ban - ko i pen - sion och bod - de
 rakt ur värl - den so - pa, i - ty hon en gång fått den tron att det var
 håll - sam u - tan måt - ta, åt kväll var af - ton klock - an sju och gick till
 la - ga bland na - tu - ren och lev - de nä - ra hun - dra år för - u - tan
 svar - te hon de or - den, att ål - der - dom är kons - ten blott att le - va
 till, och snöt av lju - sen, "jag fyl - ler nit - ti - ni - e år och fat - tas

som - rar - na på lan - det, och bod - de som - rar - na på lan - det.
 bo - var al - li - ho - pa, att det var bo - var al - li - ho - pa!
 sångs tre - kvart till åt - ta, och gick till sångs tre - kvart till åt - ta.
 dok - tor och mix - tu - rer, för u - tan dok - tor och mix - tu - rer.
 läng - e här på jor - den, att le - va läng - e här på jor - den.
 ba - ra ett i tu - sen, och fat - tas ba - ra ett i tu - sen.

24. En vårmorgon

(Elias Sehlfstedt.)

Sven Scholander.

Moderato.

Sång. *mf*

1. Vid en li-ten bäck som bull-rar lig-ger jag förnöjd och glad. Och min lil-la korpuz
2. Li-ten talltrast står och boc-kar med sin flöjt på lumnig gren. Vin-den fat-tar mi-na
3. Vir-tu-os på kam och gi-ga gö-ken gal i granens topp. Li-ten knubbig nyckel-
4. Or-renspe-lar på sin ly-ra, ek-orrn ut-i björ-ken gnor. Mju-ka tje-na-re, herr
5. Nej, nu bör-jar so-len tit-ta allt-för ni-tiskt i sitt kall. I din skugga låt mig
6. Ack, na-tur, när får jag mö-ta dig i-gen med liv och själ? Ty jag mäs-te hem och

Luta.

Piano. *mf*

kull-rar i ett rik-tigt ro-sen-bad. Fjä-ri-lar och slän-dor le-ka
loc-kar och fri-se-rar om tu-pén. Jag na-tur vill nju-ta ba-ra
pi-ga sväng-er sig i röd sa-lopp. Vart skall hon min lil-la tär-na,
My-ra, får jag lov att sä-ga bror? Ing-en un-der att du stån-kar,
sit-ta, kä-ra gam-la far-bror Tall. Ba-ra för att se på vå-ren
skö-ta mi-na plik-ter nu, far-väl! Jag ditt gla-da säll-skap sak-nar

skim-ran-de i mor-gou-soln, mun-tert mig på nä-san pe-ka sip-pan och vi-oln.
än-da i dess dju-pa grund, låt mig glad och to-kig va-ra blott en li-ten stund.
vem har jungfruns kap-pa sytt? El-ler vart skall hon sig är-na? Fick jag svar? jo pytt!
släpp den där och gå din kos! Säg, när en sån stock du kån-kar vem du tjä-nar hos.
har jag hit till sko-gen gått. Far-bror är väl bra till å-ren, far-brors hår är grått.
un-der da-gens tråk, min vän. Näs-ta mor-gon när jag vak-nar träf-fas vi i-gen.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 9

GUSTAF FRÖDINGS DIKTER

25. KORPERAL STORM

26. Å DU MÅ PÅ DÄ

27. STADENS LÖJTNANT

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

FÖRORD

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens »Sven i Luthagen» oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om »greppet» sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konsthöv, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-signade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923.

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER* I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabassträngar helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid vänstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med vänstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingeret, 2=långf., o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis, då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga, då han ser fingersättningen.

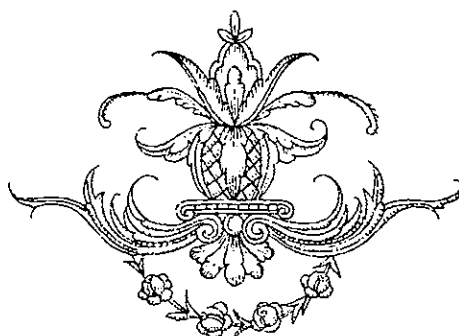
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

25. Korperal Storm

Gustaf Fröding.

Sven Scholander.

Marschtakt. Med mycken humor.

Sång. *ff*

p sempre bene marcato

Luta. *mf* *f* *ff*

Piano. (S. Runald) *p sempre bene marcato* *mf* *f* *ff*

1. När kor - pe - ral Storm var i kro - nans klä - der, då
svor, satt han svor, satt de os - te å brän - de å

geck han så stolt me sett stol - ta ge - vä - der på Tross - näs för ko - nung å
geck i e - xyss å me be - ne - na spän - de i blåd å tjang - til un - ge

land. Ge - väd - ret de sken i hans hand, bant - läd - ret de va som ett
form. Se här kom - mer Kor - pe - ral Storm! Re - kry - tor - na skvatt å be -

blank - skinns - lä - der, på bö - xor - na satt en re - vä - der. Bant -
väd - rin - gen rän - de, å själ - va kaff - ti - ner - na vän - de. Re -

läd - ret de va som ett blank - skinns - lä - der, på bö - xor - na satt en re - vä - der.
kry - tor - na skvatt å be - väd - rin - gen rän - de, å själ - va kaff - ti - ner - na vän - de.

1. 2. *più lento* *mf*
2. Han 3. Men nu ä kor - pra - len fäll kom - men på kne - ken, å
mf più dolce e più lento, meno marcato
p più dolce e più lento, meno marcato

hans un - ge-form ä fäll lag - der på ble - ken, ä var - ken tjang-til el - ler

blåd, nu be - kar kor-pra - len sin tråd, ä ä en sko-ma - ka - re,

be - kig av be - ken, ä kro - kig ä svag i knä-ve - ken; ä ä en sko-ma - ka - re,

più lento

be - kig av be - ken, ä kro - kig ä svag i knä - ve - (he) - ken.

26. Ä du mä på dä

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander.

Lamentando.

Sång.

1. Mi jän - ta ho had - de sôm jän - te - ra plä två y - ger tå sol å ett
 2. Ho las i e bok å ho bynn - te å blä å va sôm ho rakt in - te
 3. "Nä all - ri, nä all - ri, nä ni gan - ger nä, förr tog ja fäll bä - sen, sôm
 4. O gös - ser, I al - le, som fal - ler på knä, I vet fäll, I hör fäll, hvalls

Luta.

Piano.
(S. Runald)

mf

poco rit. *a tempo*

hjar - te tå trä, ja låg där å kve sôm ett kräk på knä å sa: vell du ta mä, så
 alls va mä. Ja tö - la, ja ba: "ja vell fö, ja vell klä, ni kä - re lel - le tös mä dä
 jämt si - er bä, än krä - ke, sôm jämt si - er mä på dä. Ä du mä på dä, ä du
 jän - te - ra ä: Ä y - ga tå sol, så ä hjar - te tå trä, lätt jän - te - ra gå, ä I

poco rit. *a tempo*

poco rit. *a tempo*

(8va ad lib.)

u - schlija ä? Ä du mä på dä, ä du mä på dä? Ä ja tänk - te, att jän - ta va mä.
 bäs - te, sôm ä. Ä du mä på dä, ä du mä på dä? Da flint ho, da sa ho: "nä - hä!"
 mä på dä, ä du mä på dä, ä du mä på dä, nä ni gan - ger ni gan - ger nä!
 mä på dä, ä I mä på dä, ä I mä på dä? Ja tän - ker, ja tror I ä mä!

27. Stadens löjtnant

(Gustav Fröding)

Sven Scholander.

I jämnt skrittgalopp.

Sång

1. Vem kom - mer, vem ri - der, vem
2. Se so - len den ly - ser på
3. Se löjt - nan - ten små - ler så

mf sempre staccato

Luta

Piano
(S. Runald)

mp sempre staccato

kom - mer till häst! Åh kors i al - la ti - der, se löjt - nan - ten ri der, se
löjt - nan - tens ritt, se stöv - lar - na de ski - na så blan - ka och fi - na, han
milt som en präst, se löjt - nan - ten vri - der mus - ta - schen och ri - der, han

III

fru - ar - na i fön - stren, se pi - gor - na i hör - nen, han sit - ter som den fi - nas - te
 är så rak i ryg - gen, han är så smal om li - vet hans rock är av sis - ta - och
 häl - sar up - påt fön - stren, han nic - kar ne - dåt hör - neu och sit - ter som den fi - nas - te

prins på sin häst, o Gud, vad han är vac - ker i sin vi - ta väst, o
 yp - per - sta snitt, nej tit - ta ni, nej tit - ta ni, nej titt, titt, titt, nej
 prins på sin häst, o Gud, vad han är vac - ker i sin vi - ta väst, o

1. 2. 3.
 Gud, vad han är vac - ker i sin vi - ta väst! vi - ta väst!
 tit - ta ni, nej tit - ta ni, nej titt, titt, titt!
 Gud, vad han är vac - ker i sin

Strykes med pekfingersnageln*)

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 10

Gustaf Fröding och E. A. Karlfeldts dikter

28. JÄNTBLIG

29. JULIA JUPLIN

30. SÅNG MED POSITIV

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

FÖRORD

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens »Sven i Luthagen» oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om »greppet» sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i och med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konsthöv, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuke tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspeleare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-sigade vissång till luta och gitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923.

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDERE* I OSTRUKNA Oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabassträngar helt utskrivna.

Har Du luta eller gitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven *t* vid vänstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med vänstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfinger, 2=långf., o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis, då lutspelearen rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga, då han ser fingersättningen.

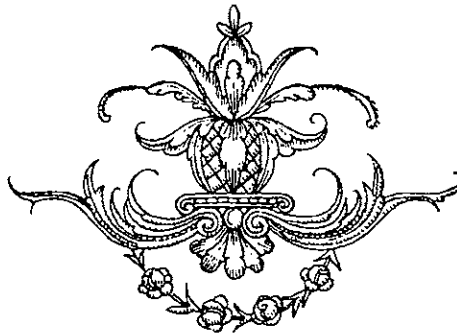
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

28. Jäntblig

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander.

Tungt och långsamt. *f*

Sång.

1. Å ak-ten er för jän-tor å de-ras fal-ska blig, det bli-ga-de åt al-la, hon bli-ga-de åt mig, hon neg å bleg åt al-la å sa-de all-tid ja, ty nu så å vi gif-ta å nu så å hon min, va-

sempre poco arpeggiato e bene marcato

Luta.

Piano. *(S. Runald)* *mf*

sempre poco arpeggiato e bene marcato

är en fal-sker jän-tas blig, som ha-ver kros-sat mig. Med blig har hon be-ta-git mig, med lo-va-de att föl-ja mig på li-vets tung-a stig. Men kom en ann å vin-ka-de, hon al-le-sam-man gos-sar-na, döm vil-le jän-tan ha. Må rag-gen ta allt ni-gan-de å ren-da kväll går hon på dans med hjär-te - vän-nen sin. Sen går hon hem å dän-ger mig, jag

1-3. 4. *ritardando*

blig har hon be-dra-git mig. 2. Hon tror jag går å hän-ger mig! neg å bleg å bli-ka - de. 3. Hon bli-kan-de å bli-gan - de! 4. Å

rit. *rit.*

29. Julia Djuplin

(A. E. Karlfeldt)

Sven Scholander.

1923

Tempo di polketta.

Sång.

Preludium ad lib.

Luta.

Piano.
(S. Runald)

1. På

Lars-mäss-bal med glans och ståt ren lju - sen fläm-ta matt och trög och tung är
 Ma - nu - ell Hon dan-sar in som vind från den mör-ka älv, så sol- och mån - hylt
 står som eld ur spel-mans rör och fladd - rar av och till, en käns - lig våg av
 blom-mor lyf - ta yrt på äng för vin - den si - na skört, så sva - jar här för
 säll-samt stol - ta namnsdagsdans, o Lars, du be - nå - da - de man, som lu - tar lur - vig
 kloc - ka prun - kar på vårt golv; när mid - natts-tim-man slår i luc-kan stå a -

spe - lets låt i dov och mu - len natt. Då sprin - ga sa - lens dör - rar upp och
 i sitt skinn som frö - ken Au - gus - ti själv. Det går ett sus från grupp till grupp, det
 män och mör nu vals - vin - den rör som han vill, och in - gen föl - jer var - je gupp på
 flöjt och sträng så mån - gen jung - fru - ört. Men in - gen kas - tar hög - re upp sin
 la - ger - krans mot des - sa ax - lars spann. En natt - gud lik du an - das upp din
 post - lar tolv och sjung - a tolv „gu - tår!“ Men få - fångtma nar ti - dens tupp med

strå - ken ger ett vin: Se Ju - li - a, se djupp, djupp, djupp, se Ju - li - a Djup -
 svärmar som fik - na bin kring Ju - li - a, kring djupp, djupp, djupp, kring Ju - li - a Djup -
 Kryl - boms vi - o - lin som Ju - li - a, som djupp, djupp, djupp, som Ju - li - a Djup -
 skä - ra kri - no - lin än Ju - li - a, än djupp, djupp, djupp, än Ju - li - a Djup -
 vi - rak av ljuv jas - min av Ju - li - a, av djupp, djupp, djupp, av Ju - li - a Djup -
 hal - sen full av vin Se Ju - li - a, se djupp, djupp, djupp, se Ju - li - a Djup -

lin, se Ju - li - a, se djupp, djupp, djupp, se Ju - li - a Djup - lin! 1. 5. 2. Sjung
 lin, kring Ju - li - a, kring djupp, djupp, djupp, kring Ju - li - a Djup - lin! 3. Det
 lin, som Ju - li - a, som djupp, djupp, djupp, som Ju - li - a Djup - lin! 4. Som
 lin, än Ju - li - a, än djupp, djupp, djupp, än Ju - li - a Djup - lin! 5. O,
 lin, av Ju - li - a, av djupp, djupp, djupp, av Ju - li - a Djup - lin! 6. En
 lin, se Ju - li - a, se djupp, djupp, djupp, se Ju - li - a Djup - lin! lin!

30. Sång med positiv

(E. A. Karlfeldt)

Sven Scholander.

*Fine.**Något långsamt, med nasalt, positivimiterande föredrag.*

Sång.

1-4. Njöt, njöt njöt njöt njöt njöt njöt, njöt njöt njöt njöt njöt njöt-njörrenjörre-njöt
(Med hårt sneddragen mund får man denna förtjusande refräng att låta riktigt bra!)

Luta.

Piano.

(S. Runald.)

1. En dam av ä - del van - del som står i to - baks - hau - del, hon
ri - der ö - ver gär - det med spor - rar - na och svär - det; me -

2. Du äd - la mö - i han - del, jag är en man av van - del, en
mas - ten bör - jar vek - na, och al - la gas - tar blek - na, me -

1.
sjun - ger mel - lan kag - gar - na i Ljung - lövs mör - ka bod: Min
lo, me - lo, me - lo - di - kum, det spe - lar i mitt
för - sta klas - sens sjö - kap - ten på Lon - don och Bor - deaux där
lo, me - lo, me - lo - di - kum, då sjun - ger jag: låt

vän — är skön — och god! Han blod. Jag
ha — jar — na — de slå. När gå! Men

vet hans vis - sa ko - sa, då af - to - nen är när, sitt
lan - dar jag vid Pe - kings tull, vid Stock - holms lug - na sluss, då

hjär - ta och sin do - sa han till mitt al - tar bär. D.S.
krä - ver jag för häl - sans skull ett hjär - ta och en buss. D.S.

3.
Den ädla damen svarar:
Bevars, bevars för karlar,
de tränga mina unga år,
att väl jag sucka må,
som böljorna de gå.
Dock skall du ej förtvina,
du stolte man av Kina,
melo, melo, melodikum,
din huggnad skall du få.
Jag är den unga rosen
som doftar friskt bland snus,
konstapeln och matrosen
de vädra kring mitt hus.

4.
Hav tack, hav tack, min sköna,
din godhet vill jag löna,
ditt lov skall flyga seglens väg
från Stockholm till Schanghai,
till neger och malaj.
Var vind jag mött i natten
som söker nordens vatten,
melo, melo, melodikum,
skall sucka vid din kaj.
Så mötas vi bland dosorna
som blänka vid din knut,
mot aftonen, då rosorna
och lyktorna slå ut.

Nr. 5496

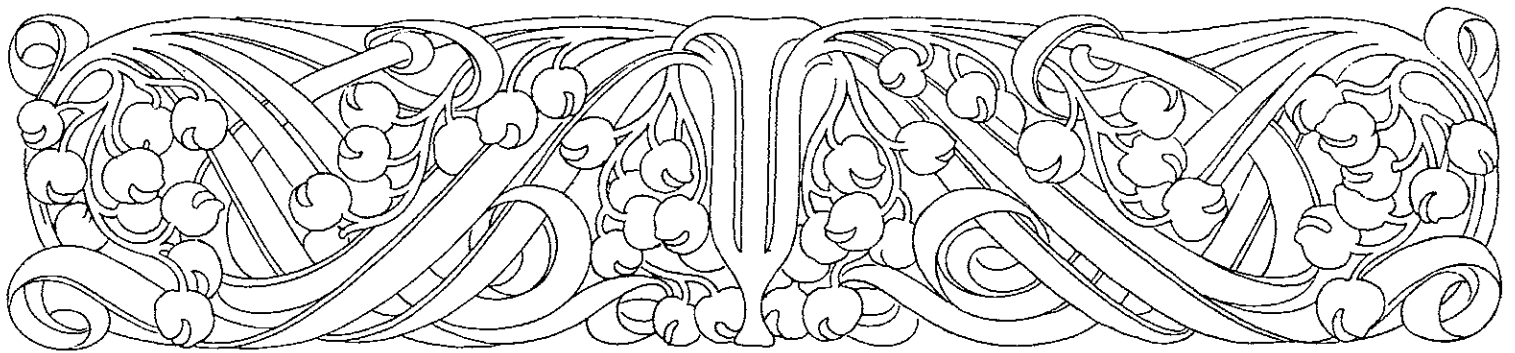
SCHOLANDER

Deutsche Liederhefte

I

Singstimme & Laute (Gitarre)
oder Klavier

DEUTSCHE LIEDERHEFTE

ZWÖLF DER BEKANNTESTEN DEUTSCHEN LIEDER
AUS DEN SCHOLANDER-PROGRAMMEN

FÜR EINE SINGSTIMME MIT BEGLEITUNG
VON LAUTE (GITARRE) ODER KLAVIER
IN ZWEI HEFTEN

HERAUSGEGEBEN VON

SVEN SCHOLANDER

HEFT 1 Nr. 1-6
E. B. 5496

HEFT 2 Nr. 7-12
E. B. 5497

Eigentum der Verleger für alle Länder

BREITKOPF & HÄRTEL

LEIPZIG

E. B. 5496/97

Printed in Germany

INHALT

Heft I E. B. 5496

1. Jeder nach seiner Art (Baumbach) Sven Scholander
2. Das Mädchen und die Haselstaude Deutsches Volkslied
3. Frühlingsymphonei (Baumbach) Sven Scholander
4. Jagdabenteuer Deutsches Volkslied
5. Capitän und Leutenant Westfälisches Soldatenlied
6. Verstohten geht der Mond auf Volkslied a. d. Bergischen

Heft II E. B. 5497

7. Ein fahrender Spielmann (Baumbach) Sven Scholander
8. Juchheißawalzer Franz Abt
9. Die ölzerne Bein Deutsches Volkslied
10. Phyllis und die Mutter. Dichter und Komponist unbekannt
11. Der Talisman (E. Stein) Volksweise
12. Das Lied vom Bürstenbinder (Baumbach) Sven Scholander

1. Jeder nach seiner Art.

(Rud. Baumbach.)

Sven Scholander.

Nicht zu schnell.

Gesang. *mf*

1. Nie werden Trauben, süß und schwer, an Ha - selbüschen rei - fen, der
2. Sehnsüchtig klagt im Holder - strauch das Nach - ti - gallen - männchen, Ich

Laute oder Gitarre. *mf*

Klavier. *mf*

Di - stelfink lernt nim - mer mehr wie ei - ne Dros - sel pfei - fen, der Di - stelfink lernt
sin - gen nach Va - gan - tenbrauch beim Klapp - der Dek - kel - kännchen, ich sin - gen nach Va -

nim - mer mehr wie ei - ne Drossel pfei - fen.
gan - tenbrauch beim Klapp - der Deckel - känn - chen.

rit.

3. Der feilt an einer Elegie,
Der schmiedet eine Fabel:
*Ich singe in die Winde wie
Gewachsen mir mein Schnabel!*
4. Ich hab's gelernt im grünen Wald
Beim Rauschen alter Föhren,
Und wem mein Singsang nicht gefällt,
Der braucht nicht zuzuhören!

2. Das Mädchen und die Haselstaude.

Volkslied.

(Text aus verschiedenen Fassungen von
S. S-r zusammengestellt.)

Nicht zu schnell.

Gesang.

1. Es wollt ein Mädchen narrentanzen gehn, sucht Ro-sen auf der
2. Grüß Gott, grüß Gott, lie-be Ha-sel mein, wo-von bist du so
3. War-um daß ich so schö-ne bin, das kann ich dir wohl

Laute
oder
Gitarre.

Klavier.
(Karl Wohlfart.)

Hei- - - - -de. Was fand sie da am We-ge stehn? Ein'
grü- - - - -ne? Hab Dank, hab Dank, wackres Mäg-de-lein, war-
sa- - - - -gen: Ich ess' weiß Brot, trink küh-len Wein, da-

Ha-sel, die war grü- - - - -ne?
um bist du so schö- - - - -ne?
von bin ich so schö- - - - -ne!

4., Ist du weiß Brot, trinkst kühlen Wein,
Und bist davon so schöne:
So fällt alle Morgen kühler Tau auf mich,
Davon bin ich so grüne."

5., Hüt dich, hüt dich, Frau Haselin,
Und tu dich wohl umschauen!
Ich hab der stolzen Brüder zwei,
Die wollen dich abhauen!

6., Und haun sie mich im Winter ab,
Im Sommer grün' ich wieder:
Verliert ein Mägdlein ihren Kranz,
Den findt sie nimmer wieder!"

7., Hab Dank, hab Dank, liebe Hasel mein,
Daß du mir das gesaget,
Hätt' mich sonst heut auf'n Narrentanz bereit't,
Zu Hause will ich bleiben!

3. Frühlingsymphonei.

(R. Baumbach.)

Sven Scholander.

Gesang. *Frisch.* *mf*

1. Auf grü - nem Hü - gel steht der Mai, der
 2. Her - bei, her - bei ihr Sän - ger all, und
 3. Der Fink, der lie - der - rei - che Mann, der

Laute oder Gitarre. *mf*

Klavier. *mf*

fröh - li - che Ge - sel - le, will hal - ten ei - ne Sym - pho - nei mit sei - ner Hof - ka -
 setzt euch um den Bron - nen, die Ler - che und die Nach - ti - gall, das sind die Pri - ma -
 Zei - sig dar nicht feh - len, und weil der Kauz nicht sin - gen kann, muß er die Pau - sen

pel - le, er schlägt mit Fleiß das grü - ne Reis, mit Blu - men, ro - sen -
 don - nen. Der Em - me - ritz, der Stie - ge - litz, die sin - gen im Du -
 zäh - len. Der Kuk - kuschreit, und im Ge - treid' das Reb - huhn und die

ro - ten; es ist die Flur die Par - ti - tur, die Blu - men sind die
 et - te, der Spatz im Rohr ver - stärkt den Chor und bläst die Kla - ri -
 Wach - tel; es klopft der Specht, der Jä - ger knecht, die Vier - tel und die

No - ten!
 net - tel!
 Ach - tel.

(Nach dem letzten Verse.)

(Nach dem letzten Verse.)

D.d.

4. Und alles, was auf Sechsen geht, will auch nicht länger schweigen;
 Der Heuschreck schlägt das Hackebrett, die lust'gen Grillen geigen.
 Es summen zart nach Harfenart die Bienen und die Hummel.
 Maikäfer braun bläst die Posaun', Baumschröter schlägt die Trummel.

5. Nun heben auch die Hirsche an im Tannenforst zu röhren,
 Die Kuh auf grünem Wiesenplan läßt ihre Stimme hören;
 Dazu die Geiß und Lämmlein weiß, und buntgefleckte Kälber.
 Ich weiß es nicht, wie mir geschicht, ich glaub', ich singe selber.

4. Jagdabenteuer.

Frisch.

Volksweise um 1840.

Gesang. *mf*

1. Der Jä - ger längs dem Wei - her ging, lauf, Jä - ger
 2. Was ra - schelt in dem Gra - se dort? lauf, Jä - ger
 3. Was ist das für ein Un - tier doch? lauf, Jä - ger

Laute oder Gitarre. *mf*

Klavier. *mf*
 Karl Wohlfart.)

p lauf! Die Däm - mer - ung den Wald um fing. } *mf*
 lauf! Was flü - stert lei - se fort und fort. } 1.-3. Lauf, Jä - ger lauf, Jä - ger
 lauf! Hat Oh - ren wie ein Blocks - berg hoch. }

lauf, lauf, lauf! Mein lie - ber Jä - ger, gu - ter Jä - ger lauf, lauf, lauf! Mein

lie - ber Jä - ger lauf, mein lie - ber Jä - ger lauf!

4. Es muß fürwahr ein Kobold sein,
Es leuchtet wie Karfunkelstein!
Lauf, Jäger lauf, *usw.*

5. Der Jäger furchtsam um sich schaut:
„Jetzt muß ich's wagen - o, mir graut!“
Lauf, Jäger lauf, *usw.*

6. „-O Jäger, laß die Büchse ruh'n,
Das Tier könnt dir was Leides tun!“
Lauf, Jäger lauf, *usw.*

7. Der Jäger lief zum Wald hinaus,
Verkroch sich schnell im Jägerhaus!
Lauf, Jäger lauf, *usw.*

8. Was leuchten froh zwei Äugelein?
Das Häschen spielt im Mondenschein!
Lauf, Jäger lauf, *usw.*

5. Capitän und Leutenant.

Marschmäßig.

Westfälisches Soldatenlied.

Gesang.

1. Ein Schifflein sah ich fahren, Ca-pi-tän und Leu-te-
 2. Was soll'n die Sol-da-ten trin-ken, Ca-pi-tän und Leu-te-
 3. Wo soll'n die Sol-da-ten schla-fen, Ca-pi-tän und Leu-te-

Laute
oder
Gitarre.

Klavier.
(Karl Wohlfart)

1. nant, Ein nant? Dar-in-nen war'n ge-la-den Drei
 nant, Was nant? Den be-sten Wein, der zu fin-den, Den
 nant, Wo nant? Bei ih-rem Ge-wehr und Waf-fen, Da

Com-pa-ni-en bra-ve Sol-da-ten, Ca-pi-tän, Leu-te-nant, Fähn-de-
 sol-len die Sol-da-ten trin-ken, Ca-pi-tän, Leu-te-nant, Fähn-de-
 sol-len die Sol-da-ten schla-fen, Ca-pi-tän, Leu-te-nant, Fähn-de-

rich, Sergeant, Nimm das Mädchen, nimm das Mädchen, nimm das Mädchen bei der Hand, Sol -
 rich, Sergeant, Nimm das Mädchen, nimm das Mädchen, nimm das Mädchen bei der Hand, Sol -
 rich, Sergeant, Nimm das Mädchen, nimm das Mädchen, nimm das Mädchen bei der Hand, Sol -

da - ten, Ka - me - ra - den, Sol - da - ten, Ka - me - ra - - - den!
 da - ten, Ka - me - ra - den, Sol - da - ten, Ka - me - ra - - - den!
 da - ten, Ka - me - ra - den, Sol - da - ten, Ka - me - ra - - - den!

4. Wo soll'n die Soldaten tanzen,
 Capitän und Leutenant?
 Bei Harburg auf den Schanzen
 Da müß'n die Soldaten tanzen.
 Capitän etc.

5. Wie komm'n die Soldaten in den Himmel,
 Capitän und Leutenant?
 Auf einem weißen Schimmel
 Da reiten die Soldaten in den Himmel.
 Capitän etc.

6. Wie komm'n die Offiziere in die Höllen,
 Capitän und Leutenant?
 Auf einem schwarzen Fohlen
 Da wird sie der Teufel alle holen!
 Capitän etc.

6. „Verstohlen geht der Mond auf.“

Lento assai.

Volkslied aus dem Bergischen.

Gesang.

Laute oder Gitarre

Klavier. (Karl Wohlfart.)

Flageol. 1. Ver.stohlen geht der Mond auf,

D.d. Fine. 2

Fine.

Blau, blau Blü-me-lein, Durch Sil-ber-wölkchen führt sein Lauf, Ro-sen im Tal,

poco ritardando

Mädchen im Saal, O schönste Ro - - sal

poco ritardando

2. Er steigt die blaue Luft hindurch
-Blau, blau Blümelein!-
Bis daß er schaut auf Löwenburg.
Rosen im Tal, usw.

3. O schaue Mond durchs Fensterlein
-Blau, blau Blümelein!-
Schön Trude lock mit deinem Schein!
Rosen im Tal, usw.

poco ritardando

4. Und siehst du mich und siehst du sie,
-Blau, blau Blümelein!-
Zwei treure Herzen sahst du nie.
Rosen im Tal, usw.

Dal Segno al Fine.

Dal Segno al Fine.